

väsandets upphjelpande och förbättrande, har jag tagit mig friheten föreslå Riksdagen för sin del besluta:

att de inkomster af ett ledigt pastorat, som enka eller oförsörjda barn efter afviden prest icke berättigas uppbara, och icke erfordras till lön för den prestman, som förrättar embetet under ledigheten, eller böra utgå för onera och andra lägenheten vidlådande utgifter, skola tillfalla pastoratets skolväsende, att, der flera skoldistrikter finnas inom pastoratet, fördelas dem emellan efter antalet i skolåldren varande barn.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1871.

Nils Nilsson,
från Malmöhus län.

N:o 118.

Af Herr F. Pettersson från Calmar län: Angående upphörande af det på Ottenby kungsladugård befintliga stuteri samt kungsladugårdens utarrenderande.

Ofta och tyvärr icke utan skäl höres klagomål öfver att de, som handhafva Statens medel och egendomar, dermed alltför mycket miss-hushålla. Genom Statsrevisorernas berättelse öfver 1868 års räkenskaper, rörande stuteriernas förvaltning inom riket under de sistförflutna åren, har man funnit att, oaktadt de stora egendomar, som till nämnda stuterier äro anslagna samt årliga statsanslag, större och mindre balanser likväl årligen uppstått.

Detta sorgliga förhållande eger isynnerhet rum med stuteriet å kungsladugården Ottenby på Öland. — Denna utmärkta egendom, som enligt bifogade handlingar utgör 8 hela mantal, lemnade redan år 1812 i årligt arrende 426 T:r 20 kpr spanmål jemte 100 lass hö för en till

jorden lydande lägenhet, kallad Ottenbylund, deri icke inberäknadt $\frac{1}{4}$ mantal, som sedermera tillkommit.

Af en utaf Rikets Ständer underdånig skrifvelse blef nämnde egendom genom Kongl. Brefvet den 23 September 1830 anslagen till stuteri för befordrande af förbättring i svenska hästracen, utan någon vidare kostnad från Statens sida. — För närvarande är densamma upp-taxerad till 200,000 R:dr, men är säkerligen värd en tredjedel mera. Ett ganska vackert arrende skulle säkerligen betalas därför årligen. Då hela egendomens afkastning användes till uppfödande af hästar, som under år 1868 uppgingo med större och mindre till 254 stycken, hvaraf en del hvarje år försäljes, borde väl den summa, som dervid erhålles jemte inkomst af betäckning samt Statens vackra anslag årligen af 29,250 R:dr kunna betäcka de löpande omkostnaderna. Men att så icke förhåller sig finner man af de till Kammarrätten inlemnade ofullständiga räkenskaper, som utvisa att år 1867 uppgick skulden vid egendomen till endast omkring 1,000 R:dr, deremot 1868 ända till 19,815 R:dr 64 öre, utan att man kan se på hvad sätt denna ofantliga brist uppkommit. Såväl Kammarrätten som Statsrevisionen hafva i anledning deraf föranledts att väcka anmärkningar deremot samt deröfver infordra vederbörandes förklaringar. Då dertill kommer att de genom vådeld i förliden Oktober nedbrunna byggnader skola återuppbyggas efter tidens nuvarande fordringar, hvartill icke förslår brandskadeersättningen, blir den redan befintliga skulden ännu större.

Man torde under sådana förhållanden med skäl fråga, hvart skall detta i längden taga vägen? Jag tror icke att det kan ligga i Statens välförstådda intresse att dermed längre fortsätta, synnerligast som ändamålet icke motsvarar väntade förhoppningar. Jag tror att man skulle lättare vinna det åsyftade målet, hästracens förbättring, genom att åt de personer inom landet, som befrämjade detta, tilldela ett lämpligt pris, som af ett mindre anslag af Statens medel årligen borde utgå.

På grund af hvad jag nu har anfört får jag vördsammast föreslå, att Riksdagen ville besluta,

att stuteriet på Ottenby kungsladugård måtte upphöra och egendomen i författningsenlig ordning för Statens räkning utarrenderas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1871.

F. Pettersson,
från Calmar län.